

Dit kon ik niet zoo goed opmerken bij 't andere beestje, want dit liet alleen nog maar zijn kopje en zijne beide voorpootjes zien en rolde met de eierschaal aan 't achterlijf rond, allerlei pogingen aanwendende, zich geheel in de wereld te vertoonen. „Wacht,” dacht ik, „ik zal jullie eerst maar eens in 't zonnetje zetten, dat zal goed voor je zijn” en ik bracht mijne kleintjes naar de voorkamer. Of het echter wel goed voor hen was? Door de warmte werd het eitje, dat er nu net als eene droge zeemen lap uitzag, hard en nu kon onze eene vrind er heelemaal niet uitkomen. Wat nu gedaan? Ik nam een kopje met lauw water en hield hem daarin, zóóver, dat alleen het eitje nat en week werd. Daarna nam ik eene schaar ter hand, knipte de vliezige schaal heel voorzichtig stuk en haalde het kleine diertje er uit. Nu zouden ze misschien wel wat willen gebruiken, meende ik, en ik nam een stukje van het kleinste wormpje, dat ik vinden kon. Dit hield ik nu de een, dan de ander voor den bek en wanneer ze dezen maar even openden, beproefde ik het er in te krijgen. Telkens echter te vergeefs. 't Was maar goed, dat het Zondagmorgen was, want het kostte me veel tijd.

Toen mijn geduld op was, zette ik het kistje met de beide beestjes in mijn nieuw terrarium, dat tot nog toe onbewoond was gebleven, en ik begon te werken. 't Wilde echter niet vlotten. Telkens moest ik eens gaan zien, hoe de kleintjes het maakten. Dat ging niet bijzonder best. De een was wel levendig genoeg, maar de ander bleef stil liggen. Lang leefde hij niet meer: na een half uurtje kon ik hem al dood weghalen. Nu was al mijne hoop op de overgeblevene gevestigd, op dat beweeglijke bruine diertje. Den volgenden morgen werd ik echter verrast, ik zag dat mijn kleine

viend een makkertje had gekregen, ik mocht wel zeggen een lotgenoot, want zij schenen het in hun verblijf niet naar den zin te hebben, te oordeelen naar de pogingen, die zij aanwendden, om tegen den glazen wand op te klimmen. Wat keken ze wijs uit die kleine oogjes en wat rolden zij vlug weg, wanneer ik ze even met den vinger aanraakte! Na een paar dagen waren er al weer eenige bijgekomen en zoo ging dat met tusschenpoozen door, zoodat ik nu een tiental van die aardige beestjes heb.

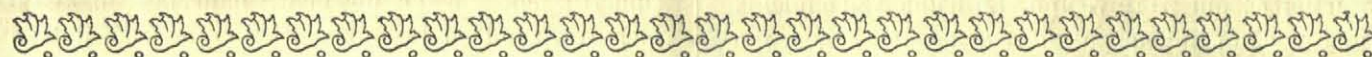
Maar... nog altijd zie ik ze niet eten, waar moet dat naar toe? Wel leppen zij soms met hun klein gespleten tongetje wat water op uit het bakje, dat ik hun gegeven heb, doch de wormpjes en kleine mugjes, die ik met het grootste geduld ving, laten zij onaangeroerd. Als ik bladluizen machtig kan worden, zal ik die opdisschen, en baat dit niet, dan blijft me slechts de hoop over, dat zij zonder voedsel den winterslaap ingaan.

Voordat ik eindig, moet ik u nog vertellen, wat ik verleden week tot mijn grooten schrik zag. Eene van de oude hagedissen, die niet goed in orde was, had ik bij de kleinen gedaan. Ik was even de kamer uitgegaan en kwam na een klein poosje weer terug. En wat zag ik? Daar zat me de oude met een van de jongen in haar bek en scheen van plan het spartelende beestje op te peuzelen. Ik ontnam haar de prooi en deed haar fluks bij haar oude kameraden. Gelukkig kwam de kleine weer bij en heeft nu alleen nog eene blauwe striem onder haar bek, als eene herinnering aan 't groote gevaar, waaruit zij gered is.

Daar was ik nog net op tijd bij geweest!

Haarlem, Oct. '99.

W. P. BROEKHUIJSEN,
Rijkskweekeling.

Vier dagen in een dorado.

(Vervolg van blz. 202.)

Wonderlijk is 't, dat 't water van 't beekje een kwartier lager bij 't watervalletje zoo zuiver en helder en bij 't drinken geheel smakeloos is. Een enkele kikker (arvalis natuurlijk ook) en eenige tegen den stroom inschietende stekelbaarsjes is alles, wat ge in 't kristalheldere water ontwaart, terwijl toch de oorsprong een modderige, kroosrijke poel vol salamanders is.

Toch raken deze laatste wel eens buiten hun verblijf in 't schoone dal, want onze hospita verzekerde ons, dat ze „die beesten, die ik had meegebracht,

al dikwijls had doodgeslagen in den kelder”, en hoewel zulks met recht door mij betwijfeld werd, staat 't dus vast, dat vooral zomers, (wanneer 't poeltje misschien uitdroogt of zeer waterarm is) de beestjes wel eens hun' neus in de buitenwereld steken. De twee hagedissen komen in de heuvelachtige bosschen voor. Ook verzekerde mij een oude boer, wel eens bij 't maaien „heele groote hagedissen, maar dan wat anders en zwart met geel” gevonden te hebben, hoewel lang zoo vaak niet als de gewone. Dat waren natuurlijk landsalamanders. Hazelwormen,

ringslangen en adders hebben hier mede hunne tenten opgeslagen; alleen van de gladde slang kan ik dit niet met zekerheid zeggen; ook knoflookpaden mocht ik hier nog geen „aangenaam kennis te maken!” toeroepen. Maar al waren deze laatste soorten eens niet vertegenwoordigd, 't is zoo al tamelijk welletjes.—

Onder al dat praten ben ik tot aan de knieën weggezakt in een Goudveilbed, dat steeds op slecht staal rust, vooral in ons alpensalamandermooieras. Laten we maken, dat we hier uitkomen en tegen de steile helling zien op te klauteren. Ja, 't is jammer, maar ge moet tientallen uit die rapunzel- en varendrommen vertrappen; tusschen en onder de struiken door gaat 't langzaam naar boven. Blijf nog even staan! kijk, daar onder ons baden een paar zwartkopmeesjes zich in de hier ondiepe beek. Schuw is hier geen enkele vogel en ook deze gaan rustig door met hunne wascherij. Midden in de beek staan ze op een zandbank, half onder water en hun vlug vleugelgeklap werpt een schitterende fontein van droppelbogen rondom de vogeltjes omhoog.

Nu nog wat hooger op; ziezoo, we zijn uit de verdrukking! Onze natte voeten vergeten we maar in 't fluweelen moskleed en nemen nu den terugtocht aan naar den „Plasmolenschen hof”, waarna we 's middags elkaar op de Mookerhei wenschen. Daartoe wandelen we achter den molen op den heuvelrand (die onder 't plaatje der vorige aflevering verkeerdelijk *plasmolen* gedoopt is!) om en tusschen de korenvelden door Kiebergwaarts. 't Is nu, hoewel wat winderig, mooi droog weer! Hier boven op den Kieberg met zijn zwaar beboschte flanken, overzien we nu meer dan een halven horizon. Die aanblik is te eenig, te schoon, om behoorlijk over te vertellen. Zoo iets moet men gezien hebben, om dat verhevene van 't landschap volkomen te begrijpen, er in op te gaan.

Steeds gaat 't nu westwaarts, dwars door dichte dennenbosschen, waar somtijds een dompig duister heerscht, dat den geest beklemmt, terwijl de stammen rijzen uit een donkerbruinen, eenigszins hollen humusbodem, waartegen de hier en daar verspreide lichtgroene dalkruidplantjes geestig afsteken; dan weer dalen we af in een verbazend diep keteldal, dat straks van boven gezien een reusachtige kom leek,

gevuld door een struikengewirwar. Eindelijk gaan de heuvelen over in de, toch ook nog tamelijk golvende vlakke der Mookerhei. Langs de wegen of „banen” staan overal Hieraciums met gallen. Verder op de heil zelf: Jeneverbes, Bremsoorten, Parelzaad, Hypericum, Hardbloem, enz. enz. De talloze vogelen zal ik maar niet trachten te beschrijven; evenmin de telkens keerende en toch telkens wisselende vergezichten boven op de zachtglooiende, uitgestrekte hoogten. Na heel wat dwalens, zwervens en zoekens komen we daar, waar de trein van Mook naar Groesbeek de hei doorsnort in een diep ravijn, in welks steile wanden talloze graafbijen en oeverwaluwen kunstigen architectenarbeid verrichten.

Nu weer terug naar den rand! Onze „weg” voert

Dalkruid.

ons nu eens over uitgestrekte plateaux, dan weer door plotselinge inzinkingen, wier bodem in schemer gehuld is, zoodat de dames 't er „angstig” vinden en „griezelig” worden, als ze naar boven kijken. Zulke diepe holten treffen we ook wel eens in een zeer woest duinlandschap aan.

Hier hebben we den hoogen rand weer; vlak voor ons in de diepte ligt Mook met zijn kerktoeren, zijn huisjes, zijn slingerende Maas, zijn spoorbrug en zijne vlakke landerijen, zoo afstekend bij den grond, waarop we ons bevinden. Wat voelt de geest zich vrij, hier op 't open heideveld, waar nu eens een hagedis wegschiet onder 't bruine kruid, dan weer een opgeschrikte fasant met veel geruisch zijn heil in de vlucht zoekt; maar bovenal op een hei, die u vergunt, hooggelegen, als ze is, te turen in 't oneindige, ginds ver, ver over 't vlakke land....

De steile helling der heide naar den weg van Mook naar Gennep is begroeid met fantastisch gewrongen struikgewas, vooral kreupeleiken, geheel grijs thans van de vilten rupsennesten, die massa's vogels ter maaltijd nooden. 't Is maar een vluchtig kijkje geweest dezen middag, maar wie de Mookerhei voldoende wil doorkruisen, kan er wel eene heele vacantie zoek brengen.

Maandagmorgen begaven we ons weer eens naar een streek, waar je zoo van alles bij elkaar hebt; naar de St. Jansberglanden. Variatie genoeg! Steile hellingen bedekt met eskadrons loodrechte dennen, wier schemer u doet staren als in een nog veel grooter diepte; maar welker dichtopeenstaande stammen u veroorloven de steile helling af te dalen, om dan weer aan te landen aan den oever eener schoon omgroeide beek of in een moeras met weelderigen plantengroei. Hier voert een paadje u in een keteldal, waarin lelietjes van dalen, Dalkruid, Akeleien, Boschviolen, Anemonen, Rapunzels, Oxalis, Myosotis, Helmkruid, Look zonder look, enz. haar zetel hebben opgeslagen. Onder de tamme kastanjes en geurende Berberis bloeien in rijken overvloed en ongerept schoon: Hengel, Lieve-vrouwen-bedstroo, Holosteum, Fragaria, Bramen, Euphrasia en Euphorbia cyparissias. Longenkruid met buitengewoon veel

bloemen en gevlekte en ongevlekte bladen zoekt de drassigste plekjes, evenals de Orchideeën en 't Kartelblad.

Nu arriveeren we aan de groote vijvers midden in 't bosch. De hoogst gelegene giet hier klaterend zijn nat in een' waterval van een meter of vier hoogte, over in de lagere plas. Wel treft ge in de zinken valgoet en 't grotje van cement sporen aan van kunstmatigen aanleg, maar dan kijkt hier een reuzenrapunzel, daar een Galeobdolon zoo fier van den grond op en slingeren bramen hunne doornige, liaanachtigeslieren zoo wild langs de zedig groene, maar toch zoo krachtige Konings-, Adelaars-, Manetjes-, Wijfjes- en andere varens, dat ge u voorstelt, staande in den grot en met 't zilveren gordijn des watervals vóór u, in 't een of ander Zuid-Amerikaansch oerwoud verzeild te zijn geraakt. Sluit ge even de oogen, dan ziet ge Victoria Regia's zich spiegelen in den vijver, tot Amazone uitgebreid; den alligatorkop, loerend tusschen de tafelbladbladen; ge hoort reeds geritsel..... maar 't is een doodgewone Nederlandsche nachtegaal, die zijn nooit vermoeid keeltje komt laven aan 't vallende vocht, vlak boven uw hoofd!

CHRISTIAAN H. J. RAAD.

(Wordt vervolgd.) 11-264

Een en ander over de Kevers.

(Vervolg van blz. 172.)

Ons resten nog 18 familiën, verdeeld over 3 onderorden. Daarmee kom ik zelfs in dezen jaargang nog niet klaar. Dat wordt mij wel wat machtig en den lezer misschien ook. Het best lijkt het mij daarom, ons systematisch reisje door de keverwereld hier af te breken, door er, zooals de muziekvrienden het noemen, een „onverwacht slot“ aan te maken.

Daartoe kies ik uit de 18 familiën er slechts één, — wat vorm betreft wel de fraaiste van alle. 't Zijn de boktorren. Ik onderstel, dat de lezers, die kevers verzamelen, wel een aantal ook uit déze familie bijeen zullen hebben en wil hen nu door figuren en beschrijvingen trachten te helpen, om hun collectie op naam te krijgen. Méér bedoel ik ditmaal niet; mijn beschrijvingen geven meer den indruk dan het wezen. Als ik bijv. schrijf „geel“, kan het wel zijn, dat daarvoor gelezen zou moeten worden: „zwart met gele haren, die het zwart bedekken.“

De dieren zijn dus slechts kenbaar beschreven, zooals zij er „op het oog“ uitzien. Voor grondige beschrijving raadplege men het werk van Dr. Everts.

De opgave der vindplaats slaat veelal op de larven, maar 't is duidelijk, dat als de larf in het hout van zekeren boom leeft, wat bij de boktorlarven nogal vaak het geval is, de kever op dien boom moet te vinden wezen, al maakt hij wellicht ook uitstapjes naar bloemschermen.

De soorten zijn gevolgd naar de „Nieuwe Naamlijst“ van Dr. Everts, waaraan ook de vindplaatsen zijn ontleend. Uit die lijst heb ik genomen: 1^e de gewone, 2^e veel mooie zeldzame, — zoodat ik meen, dat wanneer de liefhebbers maar eens eerst uit hun verzameling de Nederlandsche kevers bijeenschikken, waarvan zij weten, dat het boktorren zijn, zij, oplettend lezend en vergelijkend, zonder moeite stellig 9 van de 10 exemplaren met zekerheid zullen kunnen determineeren. Veel genoeg er mee!